

CHLAPEC MOJICH SNOV

Totálne rozčúlená som vybehla z domu. Prečo, preboha, raz nemôže niečo nechať na mňa? Nechcem od nej nič priekopnícke, len aby mi dala trochu viac voľnosti. Viem, že sa o mňa bojí. Ale pritom som nikdy do lesa nešla sama. Vždy so mnou ide Aurova, ktorá už aj teraz verne kráča popri mne.

Svižným krokom prechádzajúc na druhú stranu cesty cez lúku som vošla do lesa. V tom okamihu, ako sa ma dotkli prvé konáre mohutných smrekov, sa mi pulz spomalil a začala som si to užívať.

Šliapala som známou cestou, ale po niekoľkých metroch som odbočila mimo nej a išla svojou vlastnou. Po desiatich minútach svižnej chôdze sa les zmenil. Zhustol a jeho vôňa sa stala ešte výraznejšou.

Blížila som sa k miestu, kde po oboch stranách chodníka boli dva zlomené stromy a o ne sa opieral tretí tak, že spolu vytvárali dokonalú bránu. Bránu do môjho sveta bez problémov, večnej krásy prírody a magického pokoja. Prešla som cez ňu a zhlboka sa nadýchla.

Pokračovala som po cestičke, ktorú z každej strany lemovali husté paprade a vytvárali miniatúrny prales. Prišla som na koniec svahu a zišla dole k potôčiku, kde som sa napila priezračnej, studenej horskej vody.

Tak, a teraz si vybrať smer. Po chvíli zvažovania možností som si vybrala severovýchod s rozhodnutím objavovať novú časť lesa a s minimálnym tušením, kde by som sa mala ocitnúť, keď z neho vyjdem von.

Začala som stúpať hore strmým kopcom. O niekoľko minút sa ma už zmocňovala netrpezlivosť, aký výhľad z hrebeňa uvidím, a tak som ešte zvýšila tempo. O chvíľu som už stála na vrchole zadychčaná, ale uchvátená pohľadom na majstrovské veldielo prírody vo farbách jesene. Aurova si prisadla k mojej nohe a ja som ju škrabkala medzi ušami.

Po chvíli nečakane zavrčala. Nechápavo som sa na ňu pozrela a sledovala jej pohľad. Zadívala som sa tým smerom a od hrôzy som prestala dýchať a srdce mi chcelo vyskočiť z hrude. Len pár metrov od nás sedel veľký čierny vlk a pozoroval nás tmavými no bystrými očami. Ani som sa nepohla. Ticho som čakala, čo bude nasledovať. Ale on nič. Len sedel a pozeral na nás.

Fajn, pomyslela som si. Bud' temperamentná a daj mu najavo, že nie si žiadna chorá ani stará koviš, ktorú by

si mohol dať na večeru. Vystrela som sa do čo najvyššej výšky (čo je mimochodom biednych 163 centimetrov) a zhlboka sa nadýchla. On nič, žiadny efekt. Iba sedel a ďalej na nás pozeral.

Keď som už začínala byť zúfalá z lesa, ozvalo sa praskanie halúzok. Výborne, pomyslela som si, on čakal na posily. Od strachu mi prišlo zle od žalúdka. Zrazu však nejaký mužský hlas zakričal: „Démon, Démon pod sem!“

Náhly pocit úľavy spôsobil, že sa mi roztriasli kolená. Chlapec, teda muž, prišiel k vlkovi a postrapatil mu srst' na chrbte. Mňa si všimol až po chvíli, keď oči jeho Démona zostali upreté na mne.

Neviem, čím bol taký prekvapený. Tým, že tam stojím s dlhými strapatými svetlými vlasmi a otvorenými ústami, alebo vtáciakom poslušne sediacim pri mojich nohách. Nechápavo na mňa ešte chvíľu pozeral a potom mu docvaklo: „Prepáč, určite si sa ho zlákla,“ kým rozprával, podišiel o pár krokov bližšie.

„Neboj sa,“ povedal a zdvihol ruky pred seba, akoby sa vzdával.

Ja som však na vlka dávno zabudla a svoju pozornosť som plne sústredila naňho.

Mal vypracované ramená a hrud', žiarivý úsmev, tyrkysovo-modré oči a svetlé vlasy vytáhané od slnka. Bol krásny. Ale nie „krásny“ tým spôsobom fajn, si super, len škoda že si gay. Z neho doslova kričalo, že je muž a to v každom slova zmysle.

„Ja, ja som v pohode, len tu stojím a pozerám sa naňho.“ Len čo som to vyslovila, v duchu som si vlepila facku. On sa však len oslnivo usmial. Nastala trápna chvíľka ticha.

Zrazu sa ozval: „Idem dole do dediny. Ideš tým smerom?“

Ešte stále v šoku som tresla prvé, čo mi napadlo: „Nie, ja idem domov!“

Otočila som sa a rozbehla sa do lesa. Počula som ešte, ako za mnou niečo kričí, lenže ja som ešte stále roz-dýchavala fakt, že som takého muža videla inde, ako v mojej hlave a ďalej utekala domov.

Až po chvíli mi však došlo, že som od môjho muža snov ušla a bola len malá pravdepodobnosť, že ho znovu stretnem. Zostala mi len chabá útecha, že osud ešte skríži naše cesty...

KRISTÍNA

